

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 941/2022
13.07.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА ПР IN BOOKS Трговина на мало изван продавница Ниш, чији је пуномоћник Мирко Вукојевић, адвокат у ..., против туженог З ВАНКА АД Нови Сад, као правног следбеника Opportunity banka Србија АД Нови Сад, ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 14.188,57 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 6178/20 од 24.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 13. јула 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 6178/20 од 24.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 6178/20 од 24.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду 9П 514/2020 од 17.11.2020. године у ставу првом изреке, утврђено је да је ништава одредба Уговора о кредиту број .. од 26.04.2018. године и то члан 1. став 2. алинеја 1, који гласи: „Накнада 3% на име стварних трошкова и трошкова поступка одобравања кредита и администрирања кредита.“ У ставу другом изреке, одбачена је тужба у делу у којем тужилац тражи да се утврди да је ништава одредба из Обавезних елемената уговора, одељак 3. тачка 5. која гласи: „Провизија за обраду захтева: фиксно 14.188,57 динара.“ У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 14.188,57 динара, са законском затезном каматом почев од 27.04.2018. године до коначне исплате. У ставу четвртном изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 36.502,00 динара, на име трошкова поступка, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 5Пж 6178/20 од 24.02.2022. године, у ставу првом изреке, преиначена је првостепена пресуда и пресуђено је тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је ништава одредба члана 1. став

2. алинеја 1. Уговора о кредиту број .. од 26.04.2018. године, закљученог између тужиоца и туженог, која гласи: „Накнада 3% на име стварних трошкова и трошкова поступка одобравања кредита и администрирања кредита“ да се обавезе тужени да му исплати износ од 14.188,57 динара, са законском затезном каматом од 27.04.2018. године до исплате, као и захтев тужиоца да му тужени накнади трошкове парничног поступка. У ставу другом изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 4.751,00 динар.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. У ситуацији у којој је тужени поступио на описани начин нема основа ништавости одредбе уговора, нити имовинског права уговореног таквим поступањем у корист туженог, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Посебна ревизија не може се изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, услед погрешне оцене доказа, на шта указују ревизијски наводи. Погрешна примена материјалног права на коју ревидент указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 11.06.2020. године. Вредност предмета спора износи 14.188,57 динара, а што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 120,66 евра.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби, не прелази наведени износ. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена. Притом, законом прописана недозвољеност овог ванредног правног лека у овој врсти спора, искључује примену општег правила из члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, према коме је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**